

Dér csillog kék a rét
gyöngyök angyala gyöpre lép
kibontja fátyolát
gyöngyök angyala délre megy
fényesen lépeget
fekete erdőkön át

Minden régi mesterség
pompázik új címerrel
próféták mártírok szüzek
szikrát csiholnak hamvvederrel
királyok és miniszterek
kötélen vezetnek négy egeret
katonák ostort durrogatnak
nőszagú kendőt lobogtatnak
meztelen lovagolnak a ringyók

költön betyáron
delejes magiszterháton
tomporuk vánkosba süpped
mint mikor vezércsillagok
felhőkre ültek
parasztok proletárok
zsákban hozzák a világot

és én ki életemben
a sirok fölött dadogtam
markomban földet viszek
e föltámadott sorban
ítéletem hogy őt kimondjam
talán apám vagy asszonyom
vagy csak egy sorstalan majom
a végtelen homokban

KISS ANNA

Kendérsziget

Nagy erejű, nagy halott víz, indulatos nagy víz.
Egy irtóztató halcsontváz enni kér Orsolyától.
Eteti; megépül; egy leviatán.

Ablak van az oldalamban, mondja a leviatán, nincs benn sötét, elviszlek a Kendérszigetre.

Kendérsziget?

Áll az ablak mögött a halban, a vízen egy lelket se látni, egy óntányért az égen, az is élire fordul.

Most már igen fél Orsolya.

Forduljunk vissza, parton felejtettem a kendőmet!

Ottmaradt a csigabigás fésűm, ahol kiesett a hajamból!

Menjünk vissza, el sem köszöntem, anyám riva keres!

Te leviatán, forduljunk vissza, az én szeretőm lova árván kószált utánam, valami naggy baj lett az én szeretőmmel!

Orsolya felbotorkál a veresfüggöny-kopoltyúkhöz, azok csak sodorják a vizet, sodorják, gyöngyöztetik...

Istenem, fohászkodik Orsolya, nézz be a hal hasába, láss meg itten, engem, veres nagy hajam van nekem, sárga szemeim vannak, azokban amíg világlol a lélek, addig nézz ide énrám, mert én most nagy bajba kerültem! Iszonyodik, fehéredik a pozsgó sötét vitztől a veresfüggöny-kopoltyúnál, áll az ablak mögé, nézi a lapjára visszafordult óntányért. Kinn fúj a szél.

Hol látott ő ilyet? ...!

Akkor látott, mikor az apja elvitte vadászni, mert olyan apja van őnéki, madárra nem sajnálja a sörétet, medvétől nem szánja a kést, farkas

szájából kiveszi az ételt, olyan apja van őnéki. Akkor is, mikor elvitte vadászni, még a görény is visszabújt lyukába, rítt, mint a szopos gyermek, hogy ő nem ártott senkinek, tyúkot éhségében sem fojtogat! Akkor látott ilyet az égen.

A szigeten a Levitán eldől a parton, fújtat. Etesz meg, mondja.

Nincs itten más, csak kendermag.

Etesz meg kendermaggal.

Te levitán, kérleli Orsolya, ne hagyj itt engem! Irtóztató ez a halott víz, ha meg az ott az égen élire fordul, látni se látok. Sír, átöleli a levitán fejét.

Te félj, mondja a levitán, sétálgatsz a virágos kenderben, meg a magos kenderben, nem látod ezt se, azt se a kendertől.

Sétál vagy ötven évet a virágos kenderben, másik ötvenet meg a magos kenderben, meglátja magát az ablakban, sír megint.

Jól vagy te így fehéren is, mondja a levitán, sétálj még ötven-ötven évet, s magad is megnyugszol bele.

Elmaradtál, mondja az anyja, csigabigás fésűd is elvesztetted, hogyhogy így elmaradtál? Fésűd meg azt a veres-szép hajad, csupa kendermag, kendervirág, hogyhogy így elmaradtál?

Möggypej ló

Látja, hiszen látja az asszonyt ülni a túlsó parton, hallja a vasszék vaskongását, fülei dobját dörgeti a hívás, de mikor belenéz a vízbe, kilenc fogas fejek, milliom karmok kavarnak fel onnan, lóbordák, lókoponyák, árva csigolyagyöngyök, csak fújja a habot, a fekete vizet, visszahőköl a zöldbe!

Jiha! Hijjog az asszony, akaratában lekushad a fű, nehezebb a lófej, lábak ölma, vér sápadása, jaj!

Jiha! Jiha!

Kínok emésztik el a húsát. Lerogyva fűbe és virágba, bőre bugyrában csontjai zörögnek, de az irgalmatlan kezekben vaskanál kongatja a vasszék, és nem bír elszállni a lélek! Pávazöld hajnal, harmatkoppanás, a möggypej ló négylábra áll, horkan, zúdul az istenverte víznek, fejét feltartja, átúszik, ott áll gyötretője előtt.

Fehér belül bekecsét az asszony ráteríti, csókolja homlokát, fejét szorítja kebeléhez, arany búzával telik vasszék, megürül, megtelik... Annyi panasz, síró horkanások, leszűrt zöld pálcát felrúgó édes, jóvizű forrás, no kedves, no, ne panaszkodjál!

Kinek rúgást gondoltak homlokára, elszáraztották volna kezeit, csontfésűt vesz ki a hajából, arcot mos, szárítja a holdnál, felmutat: az a te csillagod! Megépiülsz kinban befogott möggypej táltos, megépiülsz! Szőszös levélcipőkben járó fekete kökörtcsin, repkedő árvalányhaj, hallani halvány csillagok forgását, példátlan szerelmek állandóságát ég mutatja, mert szövetkeztek visszapörlésére lelőtt lovaknak, föld alá vezényelt árva bakáknak! No, kedves, no, ne panaszkodjál.

Néz egymásra ló és lovas. Világ világa mindegyik, mint a sárkány is, ama víz, mint a kökörtcsin, árvalányhaj, a fácsintoll, mert kihullik, alálíbeg, mint akik vannak, s nincsenek, örökkön örökké.